

Ontwaakt

Colofon

ISBN: 978 94 6365 449 4
1e druk 2022
© 2022, Charlotte Veldhuizen

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra
Foto voorkant: Anne-Fleur Wink

Net als menig ander boek is dit verhaal enerzijds fictie en anderzijds geïnspireerd door mijn eigen leven en dat van mensen om mij heen. De handelingen en gedachten zijn echter door mij ingekleurd en het verhaal is vanuit mijn verbeelding en fantasie verteld. Mochten er personen zijn die zich herkennen in het verhaal dan berust dat op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Ontwaakt

roman

Charlotte Veldhuizen

‘Wat bedoel je? Ik kan heus wel een nummer intoetsen.’ Nogmaals tik ik de cijfers in die hij heeft opgenoemd. Met een doffe klap hoor ik de tassen die hij zojuist nog stevig in zijn handen had, op de grond vallen. Ik hoor het breken van glas en verschrikt kijk ik hem aan.

Zijn bruine ogen staan donker en hij torent hoog boven me uit. De telefoon wordt ruw uit mijn handen gerukt. Ik kijk naar zijn vlugge vingers die over het scherm gaan. Dat zijn niet de getallen die hij mij gegeven heeft. Mijn hart begint te bonzen en het liefst zou ik de telefoon weer uit zijn handen rukken en nogmaals de cijfers intoetsen als bewijs dat hij liegt. Maar ik doe het niet.

‘Dat bedoel ik nou. Je kunt niet eens zes cijfers onthouden.’

Tranen wellen op in mijn ogen, ik wil niet dat hij het ziet en ik laat mijn hoofd naar beneden hangen. Waarom moest ik ook zo nodig zijn telefoon lenen om Juul te bellen?

‘Getallen zijn niet echt jouw ding.’ Zijn stem klinkt zachter.

Vanonder mijn wimpers kijk ik hem argwanend aan. Zijn gezicht staat vriendelijk.

Hij bukt zich om de tassen van de grond te rapen. Een rode plas verspreidt zich over de witte houten vloer. Ahteloos haalt hij zijn schouders op.

‘Het is maar wijn en gelukkig gaan we nog verbouwen. Straks, over de nieuwe vloer, zou het veel erger zijn.’ Met grote passen beent hij weg, om een paar seconden later weer terug te komen met de theedoek. ‘Nee joh, dat is vies, laat mij maar.’

Ik voel een liefdevolle tik op mijn billen als ik me omdraai. Ik kijk over mijn schouder en hij geeft me een knipoog. Hij bedriegt me niet. Hoe kon ik ook maar een moment denken dat hij tot zoiets in staat zou zijn.

I

Nooit meer zal ik het moment vergeten waarop al mijn zintuigen op scherp kwamen te staan. Alsof ik altijd onbewust op dit moment had gewacht. Het leven was gewoon doorgedaan als ik die melding niet had gezien, of was het onvermijdelijk dat er iets zou gaan veranderen? Het is in ieder geval voorgoed veranderd: het fundament van mijn denkbeeldig gelukkige bestaan is in één keiharde klap onder mijn voeten weggeslagen.

Het is een doodnormale, saaie nazomermiddag. Isabel komt met de iPad in haar handen geklemd de tuin in gerend.

‘Mama! Je moet me helpen!’ Haar blonde krullen dansen om haar gezicht.

Met een zucht trek ik mijn tuinhandschoenen uit en laat ze samen met mijn snoeischaar in de zwarte aarde vallen. ‘Kun je nou niet even een paar minuten alleen spelen?’ vraag ik en ik strijk een lange rode haar uit mijn gezicht.

Ze drukt het ding ongeduldig in mijn handen.

De tientallen pagina’s die ze geopend heeft, veeg ik weg. ‘Zo, nu is er weer ruimte om een nieuw spelletje op te starten,’ zeg ik minder geïrriteerd.

Op het scherm verschijnt een herinnering uit de agenda van Tom. ‘*Tom vrije middag*’. Ik staar naar het bericht. Mijn hart bonst in mijn keel. Een vrije middag? Vanochtend is hij gewoon naar zijn werk gegaan.

‘Geef terug!’ Hardhandig rukt ze de iPad uit mijn handen en rent het huis weer in.

Een huivering glijdt over mijn rug. Ergens diep vanbinnen

weet ik dat ik mijn gevoel moet volgen. Ik moet uitzoeken of hij op de zaak is of niet. Met trillende benen loop ik de keuken in en schuif de tussendeuren naar de huiskamer dicht. Ik pak mijn telefoon van de tafel en bel Tom op zijn mobiele nummer. Hij gaat over. Na vijf keer overgaan krijg ik zijn voicemail. Shit. Ik doe nog een poging en verbreek de verbinding als ik weer zijn voicemail krijg. Vervolgens tik ik op het nummer van mijn beste vriendinnetje Britt. Ondertussen laat ik me op een stoel aan de keukentafel zakken.

‘Je moet me helpen,’ zeg ik als ze opneemt. ‘Er klopt iets niet. Ik heb net een herinnering gezien op de iPad van Tom dat hij vanmiddag vrij is en ...’

‘Jos, ik sta hier met klanten,’ onderbreekt ze me. ‘Hou het even kort.’

‘Ik denk dat hij vreemdgaat,’ zeg ik fluisterend. ‘Wil je naar de zaak bellen om te checken of hij er is?’

‘Hoe kom je daar ineens bij?’

‘Geloof me! Ik voel aan alles dat dit niet klopt. En eigenlijk weet ik het al veel langer ...’ Deze woorden blijven ergens halverwege mijn keel steken.

‘Ik weet het niet, hoor,’ stamelt ze. ‘Misschien staat het wel verkeerd in zijn agenda. Ik ga echt hangen nu, ik krijg allerlei boze blikken van klanten. Blijf alsjeblieft rustig en doe geen rare dingen. Alles komt goed, hoor je me?’ zegt ze en ze verbreekt de verbinding.

Teleurgesteld kijk ik naar het scherm van mijn telefoon. Nooit eerder heb ik naar de zaak gebeld, ik weet het nummer niet eens. Tom snapt meteen dat het niet klopt. Er is niemand dood of ernstig gewond. Wat moet ik zeggen? Maar hoe kom ik er anders

achter? Op Google zoek ik naar het nummer van het evenementenbureau. Hebbes! Ik schuif mijn stoel naar achteren en tik op het nummer. 'Ik ben ... wie zal ik zeggen dat ik ben ... uhm ... Esther Willemse, kunt ...' oefen ik hardop.

De receptioniste onderbreekt me. 'Pardon, waar kan ik u mee helpen?'

Mijn hart klopt in mijn keel.

'Hallo?'

Ik haal diep adem. 'U spreekt met Esther Willemse. Kunt u mij doorverbinden met Tom Boot?' zeg ik met een hoog stemmetje. Aan de andere kant blijft het even stil.

'Momentje, ik ga even voor u kijken.' Ze drukt me weg en het is doodstil aan de andere kant van de lijn.

Nerveus loop ik naar de gang. Ik heb het steenkoud en pak mijn vest van de kapstok. Ik hoor een klik.

'Bent u daar nog?' vraagt ze.

'Ja,' zeg ik hoopvol.

'Ik heb het even voor u nagevraagd, maar het gaat helaas niet lukken. Hij is vanmiddag vrij.'

Ik voel de grond onder mijn voeten wegzakken en mijn armen worden ineens loodzwaar. 'Dank u wel,' zeg ik met trillende stem voordat ik de verbinding verbreek. Wat spookt hij uit?

Ik leun met mijn rug tegen de muur en langzaam zak ik naar beneden op mijn hurken. Het liefst zou ik me nu verschuilen achter de jassen van de kapstok, totdat alles voorbij is. Ik staar naar de grond. Ik ben toch nog steeds dat meisje van vroeger dat zich wil verstoppen onder haar moeders rok. Ik ben zo bang voor wat ik niet wil horen. *Word alsjeblieft niet boos op me als je straks thuiskomt. Ik denk niet dat ik dat kan verdragen, net zomin als deze*

onwetendheid. Je moet het me niet kwalijk nemen als ik niet weet hoe ik me moet gedragen. Dit doet zoveel pijn vanbinnen. Alsof mijn hart aan het bloeden is. Ik weet niet of je dat kunt zien aan de buitenkant. Wil je mijn hand vastpakken, als je merkt dat ik het niet meer weet? Ik durf het niet bij jou, omdat ik zo bang ben dat je me afwijst. Wil je me vastpakken en zeggen dat je van me houdt? Ik beloof je dat ik het je terug zal zeggen.

Ik schrik van een tik op het raam. Ik kijk recht in het gezicht van Julian. Mijn jongste broer. Zijn mondhoeken gaan omhoog in zijn strakgetrokken gezicht. Zijn helderblauwe ogen, die normaal gesproken sprankelen, staan dof en leeg.

Vlug sta ik op en loop naar de voordeur. Met de mouw van mijn vest veeg ik een verdwaalde traan weg. Hij hoeft niet te weten hoe ik me voel.

‘Hi, jou had ik niet verwacht,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk als ik de deur opentrek. Automatisch ga ik op mijn tenen staan, ik buig me voorover en druk een kus op zijn magere wang. Ik voel zijn botten door zijn huid heen steken. Het brengt me even uit mijn evenwicht en ik laat mijn blik over zijn lichaam glijden. Tegelijkertijd doe ik een stap naar achteren om hem binnen te laten.

‘Ik kom niet binnen, ik moet er gelijk weer vandoor,’ zegt hij gehaast.

Aan zijn gezicht te zien heb ik al zo’n vermoeden waar hij voor komt.

‘Alsjeblieft, zusje?’ Hij kijkt schichtig om zich heen.

‘Hoeveel is het dit keer?’ vraag ik en ik bijt op mijn onderlip.

‘Als ik morgenochtend de huur niet betaal, word ik eruit gezet.’ Hij kijkt naar de punt van zijn oude gympie.

Mijn ademhaling gaat sneller. ‘Zoveel geld heb ik helemaal niet in huis!’

‘Zal ik het voor je pinnen? Breng ik straks direct je bankpasje weer terug.’ Hij staart nog steeds naar de grond. Zijn lange haren hangen sluik voor zijn gezicht.

Mijn blik gaat naar het roestige stuk ijzer tegen het huis, dat een fiets moet voorstellen. Een diepe zucht ontglipt me. ‘Is goed. Niet meer dan vierhonderd euro, oké? En ik wil het echt eind van de maand terug.’ Als ik zijn gekwetste blik zie, heb ik direct spijt van mijn opmerking. We weten beiden dat hij het nooit kan terugbetalen. Van de vijftig of honderd euro die ik hem normaal geef, heb ik nooit wat teruggezien.

Mijn tas hangt aan de kapstok en ik graai erin naar mijn bankpasje. Ik druk het in zijn handen. Die voelen dun aan en zien er mager uit. Bezorgd kijk ik naar zijn gezicht.

Hij vouwt zijn handen om mijn handen en kijkt me dankbaar aan. ‘Ik hou van je. En vertrouw op je gevoel,’ fluistert hij zachtjes in mijn oor. Abrupt laat hij me los en draait zich om. Het bankpasje stopt hij in de achterzak van zijn versleten spijkerbroek. ‘Is het nog steeds dezelfde code?’

Ik knik bevestigend. Ongerust kijk ik hem na en werp hem een kushand toe. Het krakerige geluid van de roestige ketting van zijn fiets dat wegsterft in de stilte van het bos, geeft me een onbehaaglijk gevoel. Net als zijn laatste woorden ‘vertrouw op je gevoel’. Ik bijt net zo lang op de onderkant van mijn lip totdat ik een druppeltje bloed proef.

‘Mama, wat ben je aan het doen?’ Isa legt haar handje in mijn hand. ‘Ga je nu met me spelen?’ zegt ze met haar mond vol kruimels.

Zachtjes sluit ik de voordeur. ‘Ja, lieverd, dat is goed.’ Ik pak haar handje stevig vast en met lood in mijn schoenen loop ik weer terug naar de keuken. Op de houten klepbank ga ik tegenover haar zitten en ik draai twee kaartjes om. Mijn gedachten gaan terug naar Tom en al die keren dat hij zei dat hij moest overwerken. Of onverwachts in het weekend nog even weg moest. Ik denk aan het feit dat hij me steeds minder aanraakt. En hoe vaak heb ik niet het gevoel gehad dat hij niet echt aanwezig was, alsof hij met zijn gedachten ergens anders was? Allemaal signalen die ik misschien wel ‘opzettelijk’ heb genegeerd.

Over het hoofdje van Isa staar ik de tuin in. De hortensia’s, mijn lievelingsbloemen, verkleuren van zachtroze naar een diep bordeauxrode kleur. Het witte beeld van een meisje met haar hoed, dat tussen de hoge groene taxusbomen op een roestig smeedijzeren tafeltje staat, heeft haar ogen naar beneden geslagen. Ik wilde het niet weten en zeker niet voelen.

Isa gaat een keer zonder te zeuren in bad en naar bed. De troep in de badkamer ruim ik op en ik laat het bad leeglopen. Voor de beslagen spiegel blijf ik staan en ik veeg deze met een handdoek schoon.

‘Hé lieverd, ik vraag me af, ga je vreemd?’

Het gezicht in de spiegel kijkt me verdrietig aan.

Misschien een fermere houding aannemen? Ik recht mijn rug. ‘Ik weet precies waar jij mee bezig bent.’ Dat werkt ook niet, dat ziet er weer veel te bedreigend uit. Hoe pak je zoiets eigenlijk aan? Met een zucht doe ik de badkamerdeur achter me dicht.

Voordat ik naar beneden ga, werp ik nog even een blik in de kinderslaapkamer. Isa ligt rustig in haar bed met haar rug

naar me toe. Op mijn tenen loop ik de houten witte trap af naar beneden. Door het raam van de voordeur zie ik zijn BMW de oprit op rijden. De motor blijft draaien, waarschijnlijk is hij nog aan het bellen. Mijn hart begint te bonzen. Zou hij al die keren dat hij op de oprit stond met een andere vrouw aan het bellen zijn geweest?

Eindelijk hoor ik het piepende geluid van het hek dat openen dichtgaat en zijn voetstappen richting de achterdeur. Via de bijkeuken komt hij de keuken binnen. Gauw pak ik een paar kopjes en doe net alsof ik druk bezig ben met het inruimen van de vaatwasser.

‘Hi schat, heb je een lekkere dag gehad?’ flap ik eruit. Direct kan ik mijn tong er wel af bijten.

‘Prima!’ antwoordt hij. Ondertussen opent hij de klep van de oven en pakt de schaal met lasagne eruit. ‘Mmm, heerlijk, lieverd, mijn lievelingsmaal.’ Hij geeft me een kus op mijn wang.

Mijn hart zwelt op bij het woord ‘lieverd’, heb ik me alles ingebeeld? Ik voel mijn wangen rood worden bij de gedachte. Heb ik me de hele middag druk gemaakt om niets? Als ik nu mijn mond hou, dan gaat ons leven weer gewoon zijn gangetje.

Een klein uurtje later, als ik de keuken heb opgeruimd, zitten we aan de koffie. Als ik het kopje naar mijn lippen breng, kijk ik naar het knappe profiel van mijn echtgenoot. Hij is bijna vijftig, dat zou je niet zeggen. Onder zijn kleding zit een getraind en gespierd lichaam van ruim één meter negentig lang. Hij heeft de twee bovenste knoopjes van zijn witte overhemd opengedaan en zijn mouwen opgerold. Zijn nieuwe muisgrijze spijkerbroek van een of ander hip merk zit hem als gegoten.

Een charmante man met donkerblonde nonchalante, net iets te lange haren. Ik vind hem nog altijd aantrekkelijk.

‘Ga je vreemd, Tom?’ Ik durf hem niet recht in zijn ogen aan te kijken. Ik schrik van mijn eigen woorden. Geen idee waar ik de kracht vandaan haal. Doodsbang ben ik voor zijn reactie. Nu moet ik doorgaan. Mijn tranen probeer ik weg te slikken. ‘Waar was je vanmiddag? En met wie ...?’ Mijn hart slaat tien keer sneller dan anders. Zenuwachtig kijk ik zijn kant op. Van zijn gezicht kan ik niet aflezen wat er in hem omgaat.

Hij neemt een slok koffie en zet zijn kopje neer. Het blijft angstvallig stil. ‘Ik moet je inderdaad iets vertellen,’ zegt hij beheerst.

Ik hou mijn adem in. Alsjeblieft, laat het niet waar zijn, is het enige wat ik kan denken.

‘Een jaar geleden heb ik tijdens het survivalweekend in de Ardennen iemand ontmoet.’

Het is alsof mijn hart uit mijn lijf wordt gerukt, ik probeer niet te huilen. ‘Een jaar geleden,’ herhaal ik zijn woorden. De radartjes in mijn hoofd gaan draaien. ‘Dat kan niet. Je was met je oud-teamgenoten van de hockey. En dat was nog voor de verbouwing, dan had je dat toch allang verteld?’ Hij moet zich vergissen. Anders had ik toch iets moeten merken?

‘Nee. Luister naar wat ik zeg, het is echt een jaar geleden. En inderdaad voor de verbouwing. Het is niet iets om je zorgen over te maken. Het stelde niets voor, het is me overkomen. Ik ben niet verliefd op haar.’

Amper hoor ik wat hij zegt, ik kan het gewoon niet geloven. Hij heeft het echt over een andere vrouw. ‘Wie is het? Hoe heet ze? Waar woont ze? Ik wil alles weten.’

Verstoord kijkt hij mij aan.

‘Hoe ziet ze eruit? Ik wil weten hoe ze eruitziet!’ zeg ik, nu harder.

‘Wat heb je daar nou aan? Je doet jezelf er alleen meer pijn mee. En laat me even uitpraten, je blijft aan één stuk doorratelen. Kun je voor de verandering eens naar me luisteren? Wees blij dat ik het vertel!’

Verschrikt kijk ik hem aan. Ik slik in wat ik wil zeggen. Zijn woorden herhaal ik in mijn hoofd: *wees blij dat ik het vertel*. Is-ie nou helemaal gek geworden?

‘We hebben elkaar ontmoet aan de hotelbar en we raakten in gesprek over de business. Zij is ook ondernemer. Daardoor hebben of hadden we een heleboel raakvlakken. In feite ...’ – zijn ogen knijpt hij tot spleetjes en hij kijkt me nu indringend aan – ‘... deed ze me aan jou denken uit de tijd voor we de kinderen kregen.’

‘Je moet me vertellen hoe ze heet, ik wil weten wie het is,’ zeg ik kil.

Het blijft even stil. Ik zie hem aarzelen. Zijn neusvleugels gaan omhoog. Dat doet hij blijkbaar als hij iets te verbergen heeft. Het valt me nu pas op.

‘Je moet me beloven dat je er verder niets mee doet als ik het vertel.’

‘Ik beloof het,’ lieg ik. Eigenlijk weet ik al dat ik het niet meen, ik wil haar zien. Ik moet weten wie ze is. Ook al ga ik nu kapot van verdriet, ik wil het niet laten merken. Ik kan me niet eens voorstellen dat hij een ander heeft gekust. Mijn man, de vader van mijn kinderen, de man waar ik oud mee wil worden, heeft een vreemde gekust.

‘Josephine, ik meen wat ik zeg: ik wil niet dat je contact met haar opneemt, op wat voor manier dan ook.’

‘Tom, ik zweer het,’ lieg ik weer.

Hij pakt de iPad van tafel, dezelfde als waar ik vanmiddag op ontdekte dat hij ‘vrij’ was. Als ik opsta, verlies ik bijna mijn evenwicht en ik grijp gauw de leuning van de bank vast. Mijn benen lijken wel van rietjes gemaakt te zijn. Snel herstel ik me en met twee stappen sta ik naast hem. Vanuit zijn ooghoeken kijkt hij naar me en ik zie dat het hem ergert. Om hem aan te moedigen door te gaan, schenk ik hem een flauwe glimlach. Zijn vlugge vingers glijden over het toetsenbord en ik zie hem inloggen op Facebook.

En daar is ze, vol in beeld, een slanke, knappe vrouw van midden dertig, schat ik, met lang donkerbruin haar. Hoe kan hij mij dit aandoen? Het begint te draaien om me heen, het liefst wil ik me tegen hem aandrukken en nergens meer over praten. Maar daar is het nu te laat voor.

‘Laat me nog eens wat meer foto’s zien.’ Haar naam wil ik weten, misschien dat ik die snel ergens kan zien. Ik heb zo’n vermoeden dat hij mij die niet gaat vertellen. Hij scrolt door en ineens zie ik het staan: ‘*Abby van der Horst*’. Haar naam echoot door in mijn hoofd. Ontzet kijk ik naar de foto’s. ‘Waarom, Tom?’

Hij kijkt strak voor zich uit. ‘Josephine, het is niet wat het lijkt, we hebben elkaar misschien een paar keer ontmoet. Vanmiddag ben ik naar haar toe gereden om te vertellen dat ik er definitief een punt achter zet. Je hoeft je nergens meer zorgen om te maken,’ zegt hij op zakelijke toon. Het komt eruit alsof hij een vakantie heeft geannuleerd of zoiets eenvoudigs.

‘Waarom heb je nooit iets gezegd?’

‘Jos, ik zeg je toch al: het stelde niets voor, maak nu geen ophef over iets wat er niet meer is.’ Hij doet alsof ik een drama maak van iets kleins, dat ik me aanstel als een kleuter die haar zin niet krijgt.

Ik probeer mijn aandacht op iets anders te richten. Zwijgend loop ik naar het raam, de buitenwereld ziet er donker en somber uit. Ik laat de vouwgordijnen naar beneden zakken. Binnen is het schemerig. Het is net alsof ik geen lucht krijg in zijn nabijheid. Het kost me moeite om rustig te blijven ademen. Het heeft geen zin om hier nog langer over te praten. Weg wil ik, weg bij hem.

Tom is opgestaan en komt gelaten op me af gelopen. Nu voel ik me nog ongemakkelijker worden. Hij gaat me toch niet omhelzen? Automatisch zet ik een stap opzij. Wil hij het goedmaken door me te gaan troosten? Zo snel mogelijk wil ik hier weg.

‘Ik ga naar bed.’

Tom houdt zijn pas in en knikt zwijgend.

Met een grote boog loop ik om hem heen naar de deur. Als een zombie loop ik de trap op. De badkamer sla ik over, ik loop direct door naar de slaapkamer.

Slapen wil ik en niets meer voelen. Ik rol me helemaal op. Dat gerommel in mijn buik en mijn gedachten die alle kanten op gaan. Had ik het kunnen voorkomen? Mijn onderbuikgevoel was juist, dat is nu bevestigd. Zou hij weten dat ik niet slaap? Dat ik eigenlijk het allerliefste wil dat hij tegen me aan komt liggen? Ook al lig ik met mijn rug naar hem toe? Dat ik niet anders kan, omdat ik me gekwetst voel? Dat ik hoop dat hij me beetpakt en zegt dat het allemaal goed komt? *Zou je me dan ook willen vertellen waarom je dit hebt gedaan? Ik weet namelijk niet wat ik allemaal fout heb gedaan. En misschien dat als ik het weet, ik het kan herstel-*

len. Wil je me dan helpen? Ik durf er niet om te vragen, omdat ik misschien wel de verkeerde dingen zeg. Zou je me alsjeblieft eerst even willen vasthouden? Omdat mijn hart zo hard bonkt, dat ik bang ben dat ik doodga?

Veel te vroeg word ik wakker van die verschrikkelijke haan van de achterburen. Wat een ongelofelijk schrill geluid is dat toch. Ik snap niet dat ze er zelf niet gek van worden. Ik druk het kussen op mijn oren. Het helpt niet. Het geluid gaat door merg en been, alsof het dier wordt gevierendeeld en dan nog net zijn laatste kreet weet te slaken. Ik kijk naar rechts. Tom ligt nog te slapen alsof er niets aan de hand is.

Ik pak mijn roze badjas van de haak en loop op blote voeten naar de tweede verdieping. Zachtjes duw ik de deur van Isa's slaapkamer een beetje verder open. Ze ligt heerlijk in haar houten bed tv te kijken. Vorig jaar hebben we dit huisje laten maken. Mijn droom van vroeger: een eigen schuilplek. Waar je je veilig kunt terugtrekken, beschermd tegen de grote boze buitenwereld. Kon dat nog maar, bedenk ik me met een zucht ...

De onderste tree naar de huiskamer kraakt en ik sla deze over. In de huiskamer is het donker. Voorzichtig, om het koordje niet voor de tiende keer te breken, trek ik het vouwgordijn omhoog. De zonnestralen die door de bomen heen hun warme gloed verspreiden, verlichten de woonkamer. Meteen voel ik me een stuk blijer worden vanbinnen. De duisternis maakt me somber. Als ik doorloop naar de woonkeuken, dringen de geuren van knoflook en pas geschilderde kozijnen mijn neus binnen. Ik sluit de nieuwe zwarte schuifdeuren achter me en loop onze nieuwe aanbouw in. Uit de koelkast pak ik de melk en met mijn andere hand druk ik het knopje van de ingebouwde koffiemachine in. Bij het aanrecht kijk ik naar buiten, naar het bos, en ik denk aan Julian. Zou hij veilig thuisgekomen zijn? Ik twijfel of ik hem moet ap-

pen. Tenslotte ben ik niet zijn bezorgde moeder, maar gewoon zijn grote zus. Ik zucht. Eerst maar de vaatwasser uitruimen en het brood ontdooien voor het ontbijt. Een heel net sinaasappels pers ik uit en ik vul vier glazen tot aan de rand. Als dat allemaal klaar is, maak ik voor mezelf een latte.

Met mijn koffie in mijn handen geklemd, loop ik naar de huiskamer. Ik blijf voor het raam staan en staar het bos in.

We woonden samen in een Vinex-wijk tussen allerlei andere nietszeggende Vinex-mensen. Met allemaal dezelfde interesses en spullen, Volvo's, veranda's, (hockey)verenigingen, dikke chagrijnige veertigers. Niet mijn droom van een Pippi Langkoushuis in de natuur.

Op Funda vond ik dit huis. Toen ik er ging kijken, stapte ik niet eens uit de auto. Ik was direct verkocht. Het was perfect, zo idyllisch. Een echt bos tegenover het huis met een groot stuk grond eromheen in een klein, pittoresk dorpje. Onze kinderen en later onze kleinkinderen zag ik al schommelen in de tuin, onder een grote lindeboom. Dit was een plek waar we samen oud konden worden.

Hoelang ik daar al sta en naar buiten staar, weet ik niet. Ineens voel ik zijn handen op mijn heupen. Verschrikt draai ik me om. 'Moet je weg?' Verbaasd kijk ik naar de leren weekendtas in zijn handen.

'Dat heb ik je toch verteld? Ik moet naar België. De organisatie van het event verloopt totaal niet goed. Het kost vijf miljoen en ik laat het niet gebeuren dat het op een fiasco uitdraait.' Zijn donkere ogen staan nu ernstig.

Jaja, het zal allemaal wel. Ik wend mijn blik af en staar weer naar buiten. Alsof hij mijn gedachten kan lezen.